

Poština plačana v gotovini.

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ. SOTRUDNIKE IN SOTRUDNICE

1928.

LETO XXIV.

ŠTEV. 1.

JANUAR — FEBRUAR

Vsebina:

Sotrudnikom in sotrudnicam. — Salezijanski misijonar Janez Balzola. — Osebni spomini na g. Balzola in na divjake Bororos, ki jih je l. 1898, pripeljal v Evropo. — Misijonska poročila. — † Julij Barberis duhovni voditelj sal. družbe. — Razno. — Češčenje Marije Pomočnice. —

SLIKE: Grob častitlj. Janeza Bosca v Valsaličah (Turin). — Čitanje dekreta o junških čednostih čast. don Bosca. — Salez. centralno semenišče v Turinu. — Veliki oltar v cerkvi Marije Pom. v Turinu.

Nekrolog.

Dne 27. oktobra je umrla v Seničici pri Medvodah vrla salez. sotrudnica

Marija Trampuš.

Kmalu potem, ko so prišli na Slovensko salezijanci, se je vpisala v družbo sotrudništva in ni bila samo sotrudnica na papirju, ampak je do zadnjega ljubila salez. družbo in jo podpirala. Naj ji Bog bogato poplača!

Pred dvema mesecema se je polna dobrih del preselila v boljšo domovino dobra sotrudnica

Jerica Kožuh,

ki radi naklonjenosti, katero je do zadnjega kazala salezijanski družbi, zasluži, da se jo spominjamo s kratkimi vrsticami. Bila je ena tistih sotrudnic, ki ji je salez. družba nekaj tako dragega, da je vse svoje moči posvetila zanjo. S kakšnim veseljem je prihajala na Rakovnik in pomagala pri vsevrstnih delih! Kako rada je govorila o salez. družbi in jo priporočala vsem, ki so prišli znjo v dotiko. S kakšnim navdušenjem in veseljem je pred prazniki spletla venec! Bila je sotrudnica, ki je čestokrat rekla: „Jaz ljubim salez. družbo, ker ima za zaščitnico Pomočnico kristjanov.“ O njej lahko smelo rečemo, da je delala vedno in vse za Marijo! Blagor ji! Gotovo uživa bogato plačilo!

Skupaj z umrlo Jerico Kožuh je stanovala njej podobna sotrudnica

Lojzika Krese.

Na smrtni postelji je rekla Jerica: „Če bo Marija poslušala moje prošnje, mi bo Lojzika v kratkem sledila.“ Ni minulo dva meseca in njene besede so se uresničile. Lojzika je sledila Jerici. Nad petnajst let sta bivali skupaj, nad petnajst let sta delovali skupaj, nad petnajst let sta si druga drugo vzpodbujali v ljubezni do Marije in zdaj bosta skupaj vso večnost uživali sadove svojega delovanja. Kakor Jerica, tako nam bo tudi Lojzika, ki je toliko let in tako vneto delovala v salez. sotrudništvu, ostala v hvaležnem spominu. Jerica in Lojzika naj pa prosita v nebesih, da nam Marija v nadomestilo za izgubo pošlje dve novi, njimā podobni sotrudnici.

Nadalje priporočamo v molitev še sledeče umrle sotrudnike in sotrudnice: Emo Savinc od Sv. Miklavža; Pipenbacher Frančiško iz Ižakovcev; Flis Frančiško iz Št. Ruperta (Laško); Filak Katarino iz Grma; Žvarc Jožefo in Žakovc Marijo iz M. Poljan; Repar Marijo iz Strenj; Korošec Marijo in Gajšek Marijo iz Šmarj pri Jelšah; Mahan Ivano iz Zdenš pri Dobropoljah, Naj počivajo v miru!

SALEZIJANSKI VESTNIK

LIST ZA SALEZ. SOTRUDNIKE IN SOTRUDNICE.

Blagi sotrudniki in sotrudnice!

Leto 1927. se je potopilo v večnost. Bilo je leto, na katero se lahko oziramo z zadovoljem. Ni bilo mrtvo. Kljub velikim gmotnim težkočam smo napredovali. Svetišče Marije Pomočnice je dobilo nove lepe klopi in štiri bronaste zvonove. Pod svetiščem smo zgradili kapelo vernih duš. Število klerikov in bogoslovcev se je povišalo na 75 in spričo tolikega naraščaja mirno lahko gledamo v bodočnost, ko bo jugoslovanska salezijanska provinca lahko pomnožila svoje postojanke in se razširila tja doli na Balkan, kamor jo vabi sv. stolica in razni cerkveni dostojanstveniki.

Leto je bilo težko, zlasti v gmotnem oziru; toda vi, blagi sotrudniki in sotrudnice, ste nam stali ob strani in nas podpirali. Kar smo napredovali, se imamo za Bogom zahvaliti; Vam, ki ste nam tudi v teh težkih časih ostali naklonjeni in ste se vestno ravnali po oni točki sotrudniškega pravilnika: „Sotrudniki in sotrudnice bodo vsak mesec ali vsako leto storili kako dobro delo, katero jim bo narekovala ljubezen.“

Vam, blagi dobrotniki in dobrotnice gre hvala za napredek, Vam vsa naša hvaležnost, Vam plačilo, ki ga obljublja Bog: „Dajte in vam bo dano, stoterno v tem življenju, po smrti pa zveličanje.“ Naj Bog v polni meri izpolni nad vami svojo obljubo!

* * *

Začeli smo novo leto 1928. Želimo, da Vam bo srečno, polno blagoslova in polno zaslužnih del za nebesa.

Za novo leto imamo nove načrte. Zahtevali bodo mnogo sredstev. Poleg tega bo treba

napredovati pri svetišču. Mnogo še manjka in ne smemo odnehati, dokler ne bomo lahko rekli: „Zdaj je popolno“. Treba bo tudi skrbeti, da še bolj pomnožimo število poklicev, zlasti duhovskih in misijonskih, katerih vsepovsod primanjkuje, zlasti v misijonih med nevernimi narodi.

Pred seboj vidimo mnogo težav, zlasti gmotnih, toda strah pred temi težavami nam lajša misel na lepo število tako delavnih, za čast božjo vnetih sotrudnikov in sotrudnic. Prepričani smo, da nas tudi v novem letu ne bodo zapustili. Saj je Marija, ki jih podžiga, Marija Pom. krist., zaščitnica salezijanske družbe, sicer bi se ne mogli veseliti njihove vztrajne in velikodušne gorečnosti.

Blagi sotrudniki in sotrudnice, čaka Vas še mnogo dela in truda, toda nikar se ne strašite! Vaš trud bo bogato poplačan. Skušnja uči, da Bog že tu na zemlji bogato plačuje vsem tistim, ki se žrtvujejo v njegovo čast, in sicer z blagoslovom v njihovih družinah, s srečo v njihovih podjetjih, z zdravjem in blagostanjem, kratko rečeno: s stoternimi časnimi in večnimi dobrotami. O tem se je prepričalo že mnogo naših sotrudnikov in sotrudnic, ki poročajo tudi zdaj, kakor so poročali nekoč don Boscu: „Čimveč žrtvujem za vaše naprave, temveč imam.“ K temu naj v novem letu pripomorejo tudi naše molitve, ki jih bomo s svojimi gojenci opravljali za Vas k Bogu, želeč Vam ž njimi vsaj nekoliko poplačati vašo ljubeznivo naklonjenost in vse dobrote, ki ste nam jih že izkazali in jih boste, kakor smo prepričani, izkazovali tudi v prihodnje,

Salezijanski misijonar Janez Balzola.

Že v zadnji številki smo poročali, da nam je smrt ugrabila enega izmed najdelavnejših misijonarjev, Janeza Balzola. Umrli je v Rio Negro (Brazilija) dne 17. avgusta tekočega leta. Udeleževal se je kot misijonar celih 34 let brez presledka; spreobrnili je h krščanski veri veliko število divjakov iz rodu Bororos in drugih, med katerimi je deloval zadnja leta.

Življenje tega neustrašenega misijonarja je bilo silno zanimivo, polno izrednih dogodkov in nam jasno kaže, koliko poguma in požrtvovalnosti mora imeti, kdor se hoče posvetiti misijonskemu delu. Mislimo, da bo ustrezno tudi našim blagim sotrudnicam, ki posvečajo misijonom veliko pozornost, ako priobčimo nekaj črtic iz njegovega življenja.

IZ NJEGOVIH »SPOMINOV.«

Po njegovi smrti so našli zvezek, v katerem je neumorni misijonar zapisal nekaj spominov iz dni svoje mladosti. Med drugimi je zapisal tudi tole:

»Že v prvih mladostnih letih sem čutil veselje za redovniški in duhovniški poklic, toda razmere so bile take, da mi ni bilo mogoče slediti svojemu nagnjenju. Pozneje sem moral k vojakom. L. 1884. sem slekel vojaško suknjo. Od domačega gospoda župnika sem prvokrat slišal govoriti o don Boscu, ki naj bi bil baje izredno svet mož. To je sicer vzbudilo moje zanimanje, toda odločilno ni name vplivalo.

Meseca novembra istega leta se je v domači župni cerkvi v Villamiroglio vršila izredna slovesnost: mladenič Hanibal Porta, gojenec salezijanskega zavoda v Lanzu, je prejel iz rok svojega župnika duhovsko oblačilo, talar. Ta obred — kakor je v Italiji splošno v navadi — se je vršil med slovesno sv. mašo in je napravil name najboljši vtis. Zlasti so me zadele besede g. župnika, ki je bil stric imenovanega mladeniča. Govor dobrega dušnega pastirja me je ganil do solz.

Po sv. maši sem se predstavil g. župniku in ga prosil, rekoč: Pišite don Boscu, da hočem tudi jaz postati duhovnik.

Gospod župnik, mož poln dobrote in duhovniške preudarnosti, mi je rekel: Kako vendar si se odločil tako nenadoma? Ali se ne misliš prej posvetovati s svojimi starši?

— Bodite tako dobri in pišite don Boscu! sem odgovoril; vem, da mi starši ne bodo delali zaprek. Sicer sem pa že toliko v letih, da lahko svobodno razpolagam sam s seboj. Odločil sem se, da uberem to pot, pa naj pride karkoli.

— Dobro! — je odgovoril g. župnik — bom pa pisal don Boscu, kakor želiš. O svojem sklepu nisem govoril z nikomer; le materi sem zaupno stvar razodel. Po preteku osmih dni je g. župnik prejel odgovor iz Turina, ki se je glasil takole: Povejte Janezu Balzoli, ako misli, naj pride takoj, ker se je šolsko leto že pričelo. Ta odgovor mi je v don Boscovem imenu poslal g. Filip Rinaldi, ki je bil tedaj ravnatelj zavoda sv. Janeza Evangelista, kjer so se šolali taki mladeniči, ki so se v poznejših letih odločili za študije in duhovski stan, tako zvani Marijini sinovi.

Kako vesel sem bil tega odgovora! Tedaj sem vso stvar razodel tudi očetu in bratom. Nihče ni ugovarjal, le izrazili so bojazen, da ne bom vztrajal v poklicu, ki sem si ga name-raval izbrati.

V naglici sem pripravil nekoliko perila in dne 28. novembra sem zapustil domači kraj in v spremstvu svojega očeta šel v Turin. Vstopivši v zavod, sem našel gosp. ravnatelja sredi gojencev, ki so bili po večini že odrasli in so se ponašali z brki in bradami. Kako sem bil vesel, videč, da so moji bodoči tovariši približno iste starosti kot jaz. Predstojnik me je sprejel prav očetovsko prijazno, z nasmehom na ustnicah, kakor je to pri salezijancih navada. Dal me je spremiti k zavodovemu upravitelju, ki je zapisal moje ime v poslovno knjigo. Upravitelj je bil tedaj g. Unia, poznejši slavni misijonar in oče gobavcev v Kolumbiji.

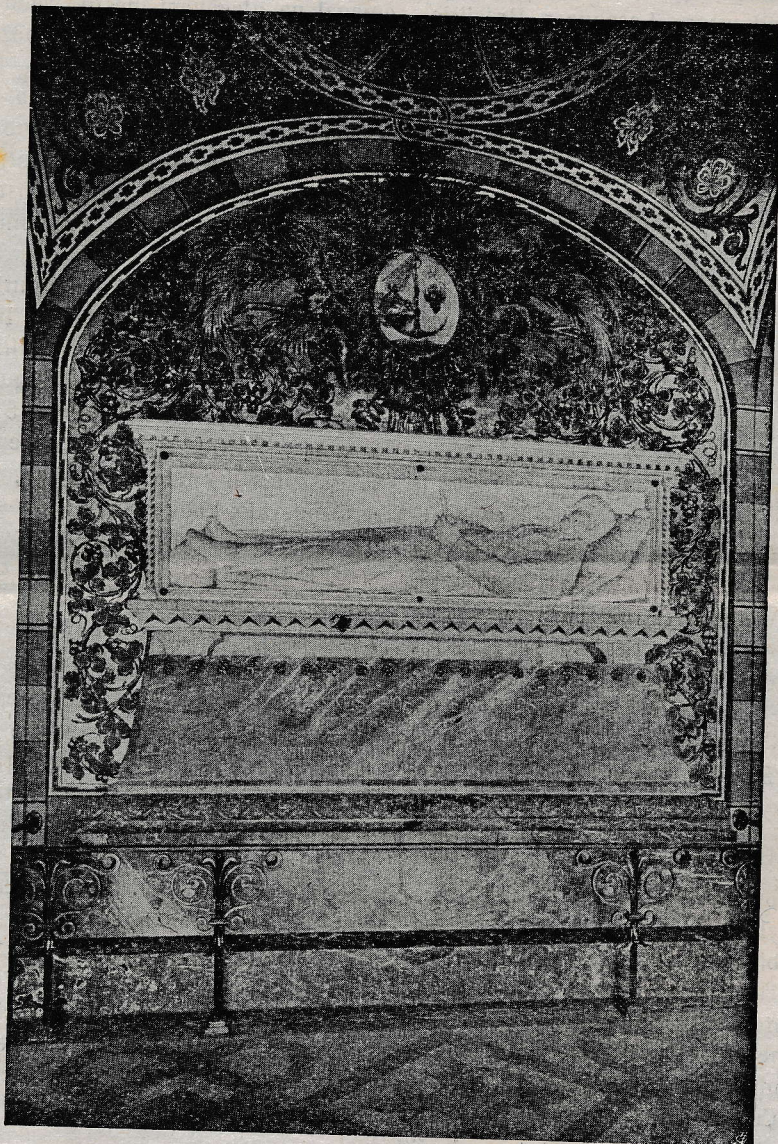
Prvi dan, ki sem ga prebil v zavodu; mi je napravil tako ugoden vtis, da sem drugo jutro rekel očetu: Zdaj pa lahko greste mirno domov, jaz sem popolnoma zadovoljen in hočem ostati tu.

Tri leta sem prebil v zavodu sv. Janeza ter se seznanil z latinščino in drugimi predmeti, ki se jih mora učiti, kdor hoče postati duhovnik. Lepo je bilo tedaj življenje pod skrbnim in modrim vodstvom g. Rinaldija, ki nas je ljubil, kakor ljubi oče svoje sinove. Predstojniki so mi poverili službo strežnika častitljivega

msgr. Leta Bazilija, ki je bival tedaj v zavodu. Opravljal sem jo z največjim veseljem. Pogostokrat sem imel tudi priliko videti don Bosca in prejeti njegov blagoslov.

Prva cerkvena slovesnost, kateri sem prisostvoval, v cerkvi Marije Pomočnice, je bilo

rik je dó vršil módrosovske študije v Valsaličah, kjer so prav v tistem času položili k večnemu počitku truplo našega čast. ustanovnika, ki je umrl l. 1888. Tu je bil njegov učitelj Andrej Beltrami, ki je pozneje umrl v sluhu svetosti in je njegova svetniška razprava že v teku.

Grob častitlj. Janeza Bosca v Valsaličah (Turin).

škofovsko posvečenje misijonarja msgr. Janeza Cagliera, ki se je bil tedaj vrnil iz Patagcnije. Tisti dan je padla v moje srce kal misijonskega poklica.«

Janez Balzola je prejel duhovsko oblačilo iz rok častit. Janeza Bosca l. 1887. Kot kle-

O tej dobi piše tako v svojih »Spominih«
Tu se je kal misijonskega poklica vedno krepkeje razvijala in polagoma dozorela v odločen sklep. Salezijanec msgr. Al. Lasagna je bil tedaj imenovan za škofa in določen za misijonske pokrajine med Indijanci v Braziliji in

Paraguay-u. Začutil sem v srcu željo, da bi se pridružil njegovemu krdelu. Napisal sem tozadevno prošnjo in bil uslišan. Imenovali so me za tajnika novemu škofu.

MISIJONAR.

Misijonski poklic je pričel udejstvovati, ko je l. 1893. spremil msgr. Lasagna v Brazilijo ter v njegovi družbi prepotoval obširne pokrajine tja do *Botugaru* z namenom, da bi se našla najprimernejša pot, po kateri priti v stik z Indijanci. Tam se je msgr. Lasagna prepričal, da se bo to mnogo lažje doseglo od strani brazil. države *Matto Grosso*. Zato je goreči škof misijonar dne 10. maja 1894. odpotoval iz *Montevideo* v smeri proti *Cuyabà*. Spremljala ga je majhna gruča misijonarjev, med njimi tudi Janez Balzola. V *Cuyabà* so storili potrebne korake pri oblasteh, da bi naselbina Terezija Kristina prišla pod vodstvo salezijanskih misijonarjev. Ko je bila ta zadeva ugodno rešena, se je škof v družbi Janeza Balzola vrnil zopet v *Montevideo* in v Brazilijo. Na tem potovanju je naš misijonar krstil prve Indijance *Lenguas*, ki so jih kristijani privedli na ladjo, na kateri se je vozil. Bilo je to prvo misijonsko opravilo, ki ga je izvršil v daljni tujini. Trdil je, da ga je navdajalo posebno veselje, ko je prvokrat daroval Bogu dragocene duše onih ubogih Indijancev. Sklenil je ponovno, da se hoče vsega žrtvovati za njihovo spreobrnjenje, pa naj ga stane še toliko žrtev in truda. Gospod je sprejel velikodušno ponudbo svojega služabnika.

V NASELBINI TEREZIJA KRISTINA.

V prvi polovici meseca januarja l. 1895. je g. Balzola prejel od vlade v *Matto Grosso* poročilo, da je bil imenovan za predstojnika v naselbini Terezije Kristine. Brez odloga je odložil službo škofovega tajnika, ki jo je upravljal do tedaj, in dne 15. marca se je zopet vrkel na ladjo v *Montevideo* in se po reki odpeljal v smeri proti *Cuyabà*.

Dospel je na mesto dne 20. maja v družbi duhovnika *Solari-ja* enega lajika in treh Hčera Marije Pomočnice.

Tako se je začelo njegovo misijonsko delovanje med divjaki *Bororos*, ki ga je nadaljeval brez prestanka notri do l. 1925.

Tri leta, ki jih je prebil v naselbini Terezija Kristina, so bila gotovo najtežavnejša, kar h je doživel v dolgi dobi svojega misijonskega

dela. Tedaj še ni poznal jezika ondotnih Indijancev, ne njihovih navad. Imel je tudi nasprotnike pri vladi, ki so bili sovražni duhovniku in jih je močno grizlo, da je duhovnik na čelu naselbine. Temu se je pridružilo najhujše pomanjkanje potrebnih sredstev, in razne nevarnosti v onih prostranih pragozdih. Marsikdo bi omagal na njegovem mestu, toda g. Balzola se ni strašil ničesar, zaupal je v božjo previdnost in v pomoč Marije Pomočnice.

Neustrašeno se je lotil dela. Imel je srce pravega apostola, ki gori iz ljubezni za zveličanje duš. Bil je nad vse iznajdljiv v sredstvih, kako olajšati bedo in zapuščenost ubogih Indijancev, ki so ga kmalu vzljubili kot svojega očeta.

L. 1898. je pripeljal na turinsko razstavo cerkvenih umetnosti tri mlade Indijance *Bororos*, ki niso bili še krščeni ne civilizirani. Trebalo je za to podjetje sila veliko poguma in srčnosti in g. Balzola je bil mož za to. S temi Indijanci je imel v Turinu zelo zoprne neprilike; večkrat so ga spravili v mučno zadrego, toda v vsem se je razodevalo, koliko potrpežljivosti, premagovanja in žrtev je bilo zmožno njegovo res plemenito srce. Polagoma jih je pripravil za sv. krst in v cerkvi Marije Pomočnice so slovesno prejeli ta zakrament, ki jim je odprl zaklade sv. vere.

Med tem ko se je g. Balzola mudil v Italiji, so njegovi nasprotniki neprestano rovali proti njemu in dosegli uspeh: vlada je vzela salezijancem naselbino Terezija Kristina. G. Balzola je zvedel o tem šele na povratku. Dospevši v *Rio Janeiro*, je prejel to žalostno in bridko vest. Sam je priznal, da je bil to najhujši udarec za njegovo misijonsko srce: saj je videli, kako se je hipoma zrušilo v nič vse, kar je zgradil s tolikimi žrtvami.

Vendar je odpotoval v *Cuabà* in tam ni miroval. Po nadškofovem naročilu je misijonaril po vsem okraju: pridigoval je ter delil svete zakramente ondotnim prebivalcem, ki že leta in leta niso videli duhovnika.

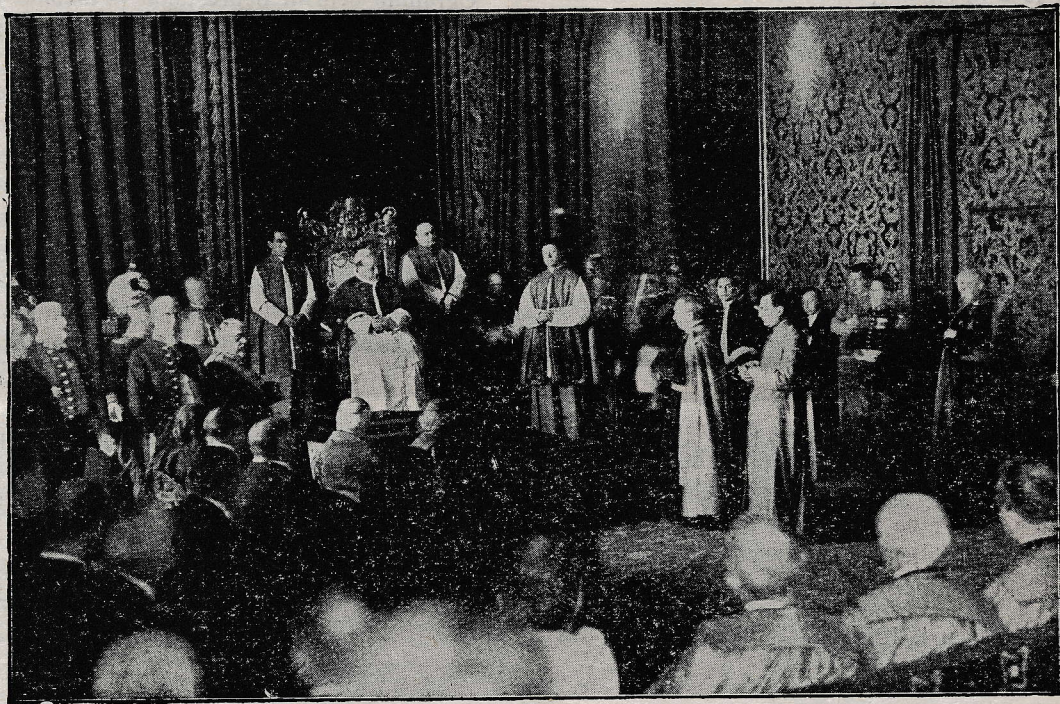
MED DIVJAKI KAJABIS.

L. 1900. se je g. Balzola odpravil na daljno in nevarno misijonsko potovanje med divjake *Kajabis*. Njegov namen je bil prepričati se, ali bi ne bilo možno pridobiti za krščansko vero te krvoločne in težko dostopne divjake. Potoval je večinoma po reki *Rio Paranatingi*. To potovanje ni doseglo zaželenega uspeha, in bi kma-

lu stalo življenje podjetnega misijonarja. On in njegovi spremljevalci so potovali v petih čolnih, ki so brzeli po nemirnih valovih široke reke. Na nekem nevarnem mestu se čolnič v katerem je bil misijonar, prevrne in skoraj bi bi g. Balzola utonil v penečih valovih. S težavo si je rešil življenje, toda izgubil je pri tem vso prtljago in pripravo za daritev sv. maše. Težka izguba za ubogega misijonarja, ki je tako ves čas svojega potovanja pogrešal tolažbe, ki izvirajo za duhovnika iz presv. daritve. Indijanci, ki so jih srečavali ob bregovih reke, so kazali znamenja sovražnosti in nespravljivosti, toda

nesla misijonarju klobuk in ga vrgla v vodo. Spremljevalci so že hoteli rabiti orožje ter tako odbiti napad. Le z največjo težavo je g. Balzola to preprečil.

Vse to potovanje je trajalo 36 dni, a ni prineslo nobenega pravega sadu, ker ni bilo mogoče stopiti v stik z Indijanci toliko, da bi se dalo organizirati med njimi misijonsko delovanje. Misijonar ni mogel storiti drugega, nego da je divjakom pokazal misijonski križ ter jim skušal z znamenji dopovedati, kaj pomeni. V svoj dnevnik si je dal zapisati od nedožnega indijanskega otroka imeni Jezus in

Citanje dekreta o junaških čednostih čast. don Bosca.

napada se ni bilo treba bati, ker jih ni bilo veliko. Nekoč pa naletijo na precej veliko četo Indijancev, ki so stali ob reki z očitno sovražnimi nameni. G. Balzola se jih ni ustrašil, stopil je na suho, se pomešal med nje in jim razdelil nekaj daril. Da bi si pridobil njihovo zaupanje, je celo zaplesal z njimi divjaški ples *takururu*. Toda vse ni nič pomagalo. Sovražnost Indijancev je bila vedno večja. Misijonar je bil primoran umakniti se na čoln. Pri tem pa bi, kmalu prišli ob življenje on in njegovi spremljevalci. Indijanci so jih napadli s puščicami. K sreči niso nikogar zadele; le ena je od-

Marija tako, da je sam vodil njegovo roko. Ta podpis mu je bil vedno drag spomin.

Skrajno točko, katero je g. Balzola dosegel na tem potovanju, je krstil z imenom, »Redention« t. j. Odrešenje. S tem imenom je še sedaj ta točka označena na braziljskih zemljevidih.

NASELBINA MED BOROROS.

Najimenitnejše delo g. Balzola je ustanovitev misijonske naselbine presv. Srca med divjaki Bororos. Približno 500 km. od mesta Cuyabá ob reki Rio Barreiro, sredi prostranih gozdov je ustanovil misijonsko postajo. Kako naj popiše-

mo težave, ki jih je moral prestati skozi sedem mesecev, ko je čakal na Bororose, potikajoče se po gozdovih. Po dolgem pričakovanju se je gruča divjakov na skrivnem približala misijonu, toda s sovražnim namenom, namreč da bi ubili g. Balzola in njegove tovariše. Ako se to ni zgodilo, se imajo zahvaliti edinole Mariji Pomočnici, ki jih je obvarovala pred hudobnimi nakanami. Končno so Bororos le spoznali, da so misijonarji njihovi prijatelji in po dolgem obotavljanju so se l. 1903. vendarle prikazali v misijonu. Bilo jih je 130 po številu. G. Balzola jih je sprejel z največjo prijaznostjo in ljubeznivostjo, živel je z njimi skupno življenje cela štiri leta in je naposled večino izmed njih krstil ter jih pridobil za krščansko vero. Koliko truda je stalo misijonarja, da je pridobil za sv. vero in za civilizacijo one uporne otroke pragozdov, je nepopisljivo. Vendar je misijonarjeva vztrajnost in neizčrpna ljubezen premagala vse, tudi najhujše ovire. Polagoma se mu je posrečilo zatreti v njih zle navade, katerim so bili vdani in jih pripeljati med ovčice Gospodove.

L. 1906. je ustanovil misijon sv. Jožefa, ob reki Rio Sangradouro. L. 1909. je prepotoval vso pokrajino ob reki sv. Lovrenca in njegovih pritokih, kjer so živeli raztreseni razni bororski rodovi. Tako je ob enem tudi izvršil nalogo, ki mu jo je poverila vlada, da je dognal s precejšnjo natančnostjo število Indijancev Bororos, česar ne bi zmozel nihče drug, ki ni bil tako priljubljen pri Indijancih kakor on.

RIO NEGRO.

Na koncu l. 1914. se je moral g. Balzola

na povelje predstojnikov posloviti od svojih dragih Bororosov in prenesti svoje delovanje v čisto druge kraje. Poverili so mu namreč misijon v Rio Negro ob reki istega imena v severo zapadni Braziliji. V sedmih mesecih je prepotoval vse ozemlje novega misijona, ki ga je sv. stolica poverila salezijancem.

V novem misijonu je deloval 12 let ter je ustanovil misijonske postaje Sv. *Gabrijela* (1916) *Taraqù* (1923) in *Barcellos* (1924). V svojih misijonskih pohodih je prispel prav do meje Venecuele in Kolumbije. Koliko duš je na teh potovanjih pridobil za Boga!

Ogromno delo in neprestana potovanja so misijonarju kljub temu, da je bil jeklenega zdravja, končno le izčrpale telesne moči. L. 1925. je omagal; zato se je moral vrniti v Italijo, da bi se nekoliko okrepil. Ta kratek oddih je uporabil v to, da je vsepovsod predaval o svojem misijonu in budil splošno zanimanje po Italiji. Ko se je nekoliko opomogel, se je zopet vrnil na torišče svojega delovanja. Toda moči so ga zapuščale, jel je hirati in zdravniki so mu rekli, da ne sme več ostati v tistih nezdravih krajih. Vendar se g. Balzola ni mogel ločiti od svojega dragega misijona: ostal je v *Barcellos-u* in od tu je njegova duša pohitela k svojemu Stvarniku. V njegovi posmrtnici so zapisali o njem tele besede: »Bil je misijonar, ki je živel neprestano v pričujočnosti božji in se žrtvoval ves za večjo čast božjo.«

Za svoje delo je neumorni misijonar, kakor upamo, že prejel plačilo v nebesih v neposredni bližini našega čast. ustanovnika.

Osebni spomini na g. Balzola in na divjake Bororos, ki jih je l. 1898. pripeljal v Evropo.

Tisto leto sem bil v noviciatu v Foglizzo Canavese, kakih 20 km. od Turina. Zanimanje za misijone je bilo med nami zelo živahno in silno smo se razveselili vselej, kadar nas je obiskal kak misijonar in nam govoril o svojem misijonu, kar se je često zgodilo, ker smo bili pač blizu Turina, našega središča.

Največje zanimanje pa je vzbudil med nami mlad misijonar vitke postave, srednje veliko-

sti, suh, koščat, živahnih oči. Po njegovi zunanosti si mogel soditi, da njegova življenska naloga ni baviti se s prazno učenostjo, da je glavni njegov namen praktično delo. V potezah njegovega obraza si lahko bral mirno odločnost, neustrašenost, vero vase in popolno zaupanje v Boga. Taki ljudje se ne umaknejo pred nobeno težavo. Ta misijonar je bil Janez Balzola.

Njegovo pripovedovanje ni bilo učeno, pač pa je bilo tako neposredno in zanimivo, da smo bili vsi navdušeni zanj. Vtisnil se nam je v spomin kod njihče drug. Imam ga pred sabo še danes, kakor da ga vidim s telesnimi očmi.

Posebno so nas zanimali njegovi mladi trije *Bororos*, ki jih je pripeljal v Evropo, z namenom, da jih seznanj z našo civilizacijo. Imena teh treh divjakov sem pozabil, toda njihove postave so se mi trajno vtisnile v spomin. Bili so precej velike rasti, toda ne preveč mišičasti, napravili so mi vtis, da njihova telesna moč nikakor ni v sorazmerju z rastjo. Barva njihove polti je bila bolj temnorujava. Njihovo vedenje je imelo na sebi nekaj samosvestnega: prav nič jim ni bilo, če jih je kdo opazoval; vedli so se vedno enako po svoje, pa naj so bili sami ali pred drugimi. Prav radi so se smejali — to pa vsakemu naravnost v obraz.

Nekoč smo bili z njimi na dvorišču. Kar zagleda eden izmed njih ptiča na veji košatega kostanja, oddaljenega kakih 20 korakov. Hitro se pripogne, pobere kamen in ga vrže z vso silo v ptiča. Česar nismo pričakovali, se je zgodilo. Ptič je zadet padel ves okrvavljen na tla. Ko smo se tej spretnosti čudili, nam je rekel g. Balzola: Dajte jim dvajset kamnov in prinesli vam bodo dvajset mrtvih ptičev. Čudovita izurjenost v tej tako nenavadni umetnosti!

Bilo je nekaj tednov pozneje. Predstojniki so nas poslali v Turin gledat razstavo, tem bolj ker je bila tedaj izpostavljena češčenju vernikov tudi ona sv. tančica, v katero je bilo zavito mrtvo telo našega Gospoda Zveličarja, ki se hrani v

turinski stolni cerkvi in ki jo vernikom izpostavijo le ob posebnih prilikah.

V našem zavodu v Valsaličah sem stal popolnoma sam na šolskem hodniku in pozorno opazoval zbirko rudnin, ki so tam ob stenah razstavljene. Kar začutim, da me je nekdo prijateljsko potrapljal po rami. Obrnem se in koga vidim? Vse tri Bororose, ki so se mi prešerno režali v obraz. Malce sem se prestrašil ker sem bil sam; toda njihovi smehljajoči obrazi so pričali, da nimajo z mano hudobnih namenov.

Ogledal sem si tudi njihovo sobo, kjer so imeli svoje ležišče. O kaki postelji seveda niso hoteli nič slišati, ker v svojem življenju še niso nikdar spali na njej, zato so imeli na tleh slamo in po tej so se valjali po svoji mili dragi volji, kakor so bili vajeni doma.

Nekoč jim je nekdo dal nekaj vina, ki pa je zgrešilo pravo pot in jim šlo v glavo namesto v želodec. To bi imelo kmalu usodne posledice. Podivjali so popolnoma. Prihrumeli so v obednico, kjer so bili zbrani predstojniki — med njimi tudi g. Mih. Rua — in kleriki. Neki so dobili nože in grozili so vsakemu, ki bi se bil ganil z mesta. Nastala je velika panika. Lahko bi se bila zgodila nesreča. Toda g. Balzola se jim je počasi približal in jih odvedel v varno zavetje.

Pred vrnitvijo v domovino so bili krščeni v cerkvi Marije Pomočnice. Kdor jih je videl potem, je zatrjeval, da so po svetem krstu postali krotki, mirni in povsem drugačni.

V družbi g. Balzola so se vrnili nazaj v svoje pragozde. Njihova nadaljna usoda mi je povsem neznana.

MISIJONSKA POROČILA.

KITAJSKA.

Na ladji *Macao* — *Shekki* 28. okt. 1927.

Prečastiti gospod!

Z današnjim pismom izpolnim svojo obljubo in se javno zahvalim Mariji Pomočnici za izredno varstvo, ki mi ga je izkazala dne 23. sept. ko sem bil v sila težkem položaju, ko ni bilo več človeške pomoči, ki bi me rešila gotove smrti.

Pred štirimi meseci so pirati ujeli mojega kristjana *Wong Kam Čün-a*, bivšega mandarina in ga odvedli v zapore nekam daleč tja v *Nam Hoi*. Prihajala so pisma z navedbo cen za odkupnino. Vso stvar smo naznanili vojaški oblasti; le - ta pa ni hotela, ali bolje se ni upala v kočljivi zadevi kaj ukreniti. Pirati so se že naveličali čakati in so znižali ceno za odkupnino na 300 dolarjev. Odkupnina bi se morala plačati v *Nam Hoi* — *Sathao*. V tem mestu je neko prenočišče, in tu bi se pri vratarju morale napisati

tri kit. črke, ki se berejo takó: *Tao Mun Jan* t. j. človek iz Tao Muna. Tu se vsak dan shajajo razbojniki in bi dotični pirat takoj zvedel, da je nekdo prišel odkupit *Wong Kam Čün-a*. Noben Kitajec ni hotel sprejeti te posredovalne vloge in se napotiti v tako nevarne kraje. Po mnogih prošnjah očeta ujetega kristjana sem se moral jaz odločiti za ta korak. Dal mi je 300 dolarjev za odkupnino in 100 dolarjev za potne stroške tja in nazaj. Tako sem dne 22. sept. zjutraj odpotoval z majhnim parnikom iz *Tao Muna* v *Kong Mun*, kjer bi poiskal prilike za potovanje v *Nam Hoi* — *Sathao*. Okrog tretje ure popoldne sem že bil v *Kong Munu*. Ker se

besede, ki so padale od vseh strani na moj račun. Jedilo, moram reči, ni bilo nič kaj okusno. Vrhu tega pa je razsajala v mestu tudi kolera. Bila je nevarnost, da se nalezem bolzni.

Ko sem tako končal svojo večerjo, sem jo naglo odkuril na ladjo *Sai Nam*, ki bi me odpeljala v *Sathao*, v kraj dogovorjen s pirati. Komaj sem prebil dve uri na ladji, sem začutil hude posledice one večerje. Zdelo se mi je, da sem pojedel sam strup ali pa da sem dobil kolero. Nisem vedel, pri čem, da sem, a prihajalo mi je vedno hujše: mislil sem, da iztrga iz mene želodec in čreva. Okrog polnoči nisem mogel več vztrajati; na vsak način sem pričá-

Salez. centralno semenišče v Turinu.

mi je že želodec oglašal in zahteval svojih naravnih pravic, sem stopil v nekó gostilno, da si naročim skromno večerjo. Ko sem se mirno usedel za mizo, se zgodi nekaj kar je na Kitajskem precej običajno. Iz ceste se vsuje v gostilno cela gruča ljudi, ki so se vedli prav sovražno proti meni. Pogovarjali so se o tujih hudičih, in o moji bradi. Čez četrto ure se je prikazal tudi strežnik z naročenim jedilom. Sedaj so vsi obrnili name oči radovedni, če bom jedel riž tako, kakor imajo Kitajci navado in če si pri tem ne umažem brade. Jaz se nisem dal preveč motiti, ampak sem mirno jedel, kakor da bi nič ne bilo; ob enem pa vlekem na uho

koval, da izdihnem dušo. Prosil sem sopotnike za kako pomoč, toda nihče se me ni upal dotakniti ali se mi samo približati. Sredi salončka sem ležal na tleh kot ubogi Lazar. Ob jutranji zarji sem slišal piske mimo plavajočih parnikov namenjenih v *Heungshan* in v *Hong Mun*. Prosil sem poveljnika naše ladje in mu obljubil 50 dolarjev, ako vstavi ladjo in pozove kako mimo plavajočo ladjo, da stori isto in me vzame na krov ter me povede v *Heungshan*, kjer so misijonske postaje, da bi mi kak misijonar podelil zakrament sv. poslednjega olja. Toda Kitajec menda iz sovraštva do tujcev tega ni hotel storiti in me pustil še nadalje v tej muki.

Okrog poldvanajstih naslednjega dne smo dospeli v *Shathon*, kjer sò me vrgli na obal. Dva kuliya sta me odnesla v protestantovski misijon, ker katoliškega tam ni bilo. Kitajec, ki upravlja ta misijon, mi je odkazal prostor, a ko je videl, da je meni vedno slabše in ko tudi zdravnik, ki sem ga dal poklicati, ni vedel, kako mi pomagati, me je začel prositi, naj grem proč od tam v kak drug bolj primeren kraj. Bal se je namreč, da bom umrl; Kitajci se pa silno bojijo mrličev. Določili smo, da me na drugi dan položijo v barko in odpeljejo v *Siu Tak*, odkoder bi me odpeljali z vlakom v *Kanton* v evropsko bolnico. Nekj kuli se je ponudil da me bo proti dobri nagradi spremljal na tej poti. Tisti večer sem obljubil Mariji Pomočnici, da objavim zahvalo v *Vestniku* ako me reši smrti in mi pomore vrniti se v moj misijon. Res je ta predobra Mati in zaščitnica misijonarjev uslišala mojo prošnjo. Po polnoči sem zaspal in zjutraj, ko sem se zbudil, sem bil že malo boljši. Zdravnik, ki me je obiskal, je izjavil, da sem izven nevarnosti. Tedaj sem ostal tam še en dan, na kar sem nadaljeval svojo pot v *Sathao*, kjer sem se sestal s piratom, da bi se z njim pobotal za oprostitev mojega kristjana.

Ko sem došel v *Shathao*, se mi je nudil nenavaden prizor. Bilo je tam nad tisoč piratov oboroženih s puškami, revolverji in ročnimi granatami: pripravljali so se na napad na bližnje mestó *Kwun Shan*.

Komaj sem napisal na desko pri vratarju v prej omenjenem prenočišču one tri kitajske črke, je takoj prišel razbojnik, da se razgovarja z menoj. Po dolgem pogajanju mi je rekel, da ne more vrniti prostosti *Wong Kam Čün - u* ker je zvedel, da je doma zelo bogat in zato je potrebno za njegovo odkupnino več tisoč dolarjev. Jaz sem odločno zanikal, da bi bil moj kristjan tako bogat in rekel sem, da ga za več kot 300 dolarjev ne moremo odkupiti. Naj torej zadevo pomisli in naj nam sporoči pismeno v *Tao Mun*, kako in kaj.

Naslednjega dne sem se odpeljal iz tega razbojniškega gnezda, kjer se trguje s človeškim mesom. Imel sem sicer s seboj popotni oltar, a radi neugodnega prostora in moje bolezní štiri dni nisem mogel maševati.

Odpeljal sem se v *Shekki*, kjer me je naš predstójník g. Siara prav skrbno zdravil. Štiri dni je trajalo zdravljenje. Ko sem za silo okreval, sem odpoval v *Tao Mun*, kjer me je ne-

strpno pričakoval oče nesrečnega ujetnika. Pojasnil sem mu vso stvar ter mu rekel, da ne preostane nič drugega kot čakati ponovnega pisma in nove cene za odkupnino. Ujetniku sem po roparju tudi izročil tri dolarje, da si kupi tobaka za kajenje. Čez nekaj časa pa je došlo pismo, v katerem poroča, da je denar prejel, ob enem pa izraža začudenje, kako da ga tako dolgo ne rešimo iz muk. Žalóstno je, da ujetniku ne morem ničesar odpisati, ker roparji nimajo naslova. Oni pišejo interesentom in ob enem določijo kraj za pogajanja. Pismeno se pa ne da z njimi občevati, ker se bojijo, da bi jim vojaki ne prišli na sled. Za pogajanja določijo vedno tak kraj, kjer se čutijo varne tudi pred vojaki; kakor n. pr. *Shathao*, kjer je vojaška posadka veliko manjša kot roparska tolpa.

In sedaj? Zadnjič je dospelo pismo očetu ugrabljenega kristjana. Priloženo je bilo odrezano uho njegovega sina. Zagrozili so, da če hitro ne pošljejo 1700 dolarjev, mu pošljejo še drugo uho, nato pa še jezik in druge kose telesa.

Na moji misijonski postaji me je ob vrnitvi čakalo pismo iz naše sirotišnice v Makao, v katerem mi g. ravnatelj poroča, da so pirati iz *Tao Muna* v počitnicah ujeli gojenca *Jeung Wai Heng - a* in me prosi, naj storim vse potrebno, da ga izsledim in rešim. Pirati so zahtevali zanj 600 dolarjev, 10 ducatov srajc, funt opija in dva zaboja cigaret.

Jaz sem počival dva dni v misijonu, nato pa šel v južni del taomuskega misijonskega okrožja, kjer se skrivajo roparska gnezda. Poglavar se je na pismu podpisal *Leung Sam*. Šel sem v *Kim Mo*, kjer stanujejo mogočni *Leung* in kjer so občinski očetje moji dobri prijatelji. Pótihoma sem jim razložil zadevo o ujetem gojencu in v imenu njegovega očeta obljubil nagrado, ako dečka izsledijo. Ko so slišali ime *Leung Sam*, so me prosili, naj nikomur dalje ne javim te zadeve, da bodo že oni vse potrebno uredili, otroka izsledili in če mogoče ga tudi vrnili očetu. *Leung Sam* je namreč razbojnik, ki prebiva v njihovi občini in so se bali, da bi jaz zadeve ne javil vojaški oblasti, ki bi nastopila zelo brezobzirno tudi nasproti občini.

Jaz sem se na to napotil v Makao, da bi si ondi zdravil zrahljano zdravje. Čez par dni sta dospela tja dva odposlanca iz *Kim Mo* s poročilom, da sò otroka izsledili in ga rešili. Pri tem pa so ujeli tudi roparja *Wong - Ngao - ja*, ki je otroka ujel in odpeljal v tabor *Leung*

Sam - a. Čudno! Svojemu so prizanesli in ujeli tujca, da ga namesto njega izročijo vojaški oblasti. Jaz sem odpotoval z odposlanci v *Kim Mo*, kjer sem videl otroka in roparja. Oba smo naslednjega dne odpeljali v *Tao Mun* pred vojaško oblast. Tu so mi vojaške oblasti uradno izročile otroka, kar sem moral potrditi s podpisom, *Wong Ngajo* pa so obsodili na smrt.

Radi utrujenosti in slabega zdravja sem komaj predvčerajšnjim odpeljal otroka v Makao ter ga izročil očetu v pričo policijske oblasti. Oče bo moral plačati občini *Kim Mo* 180 dolarjev nagrade.

Sedaj sem pa radi raznih zadev na poti v *Shekki*. Ko se vrnem v *Tao Mun*, pošljem obširno poročilo o zmedah uboge kitajske.

Lepo pozdravljam Vas, vse sobrate, sodelavce in sodelavnice.

Vdani

Josip Kerec
Sal. misijonar.

A S S A M (I N D I J A) .

Shillong 14. XI. 1927.

Velečastiti gospod urednik!

Poročal sem Vam menda že, da se je v *Umplingu*, od nas približno $\frac{1}{2}$ ure oddaljeni popolnoma katoliški vasi sezidala nova cerkva. Delo ni tako hitro napredovalo, kakor se je prvotno mislilo. Dostí truda je stalo to zidanje, ker je bilo treba znositi na ramah in hrbtu vse gradivo; a to ni bilo glavno; manjkalo je še bolj onega, ki je tudi tukaj sveta vladar, namreč denarja. Dobrotnikov je malo, a domačini se le polagoma navajajo na to, da bi tudi oni nekaj žrtvovali za dobre namene. Sicer je pa to ljudstvo revno, kakor le kaj. V protestantovskem delu *Shillonga* vlada blagostanje, v našem katoliškem delu pa se morajo premožnejši sešteti na prste. Nič čudnega torej, če so katoličani navajeni od misijonarjev gmotne pomoči prejemati, ne pa dajati. Tudi pri podeljevanju služb imajo protestantje prednost in za marsikoga prestop v katoliško cerkev zlasti iz protestantovske vere pomeni okleniti se uboštvu.

Ljudstvo je gosto naseljeno in prebiva v nizkih, temnih kočah, navadno skoro brez vsake oprave. Čudno, od česa ti ljudje žive, ko je tako malo obdelana zemlja! Največ se hranijo z rižem in z mesom posušenih rib. Čaj je zelo razširjena pijača, ker se tega pridelka mnogo pridelava v Assamu.

Cerkev pa je ljudstvo na vsak način hotelo imeti in jo je tudi dobilo. Z malimi dohodki so rastle „rupije“ in z njimi je rastle tudi cerkva. Skromna je sicer, a vabljava, postavljena na najlepšem prostoru v Assamu. Ljudstvu se je smejalo srce od zadovoljnosti in ponosa. Zakaj pa ne? Saj so v tem prekosili vse sosede. Nič jim ni žal, da so pred par leti odklonili protestantovske misijonarje. Ti so namreč postali precej vsiljivi, zapazivši, da prebivalci stopajo drug za drugim v *Petrov* čolnič. Toda vaški predstojnik jim je dal na znanje, naj poberejo šila in kopita in se ne pokažejo več v drugič. Res so jo odkurili in poizkusili svojo srečo drugod.

BLAGOSLOVITEV.

Prvo nedeljo v septembru je bilo že pred svitom nenavadno gibanje v vsem našem mestnem oddelku, še posebno pa v naši sirotišnici. Za ta dan je bila namreč napovedana slovesna blagoslovitev nove cerkvice in vse se je pripravljalo na odhod. Tudi naši gojenci so se odpravili na pot. Odkorakali smo v družbi z verniki. Na čelu so nosili novo bandero z lepo sliko sv. Roze Limanske, kateri je nova cerkva posvečena. Na njej se je blestel napis: *Ko Rosa Bakloid—To duwai na ka bynta jong nji!* To se pravi: Sv. Roza, prosi za nas!

Vsi smo se uvrstili v slovesen sprevod in napotili smo se pod prvimi dežnimi kapljicami po opoljski poti navzgor in navzdol, kakor je že zahtevala pot preko gričev. Kako nas je začudeno gledalo nekatoliško ljudstvo ob cesti! Še celo na kakem drevesu smo opazili radovednega Caheja, ki je gledal na nas. Za nekaj časa nam je tudi nebo prizanašalo in solnce je prodrlo oblake, tako da smo še precej srečno prekoračili v dežju narasle po-

toke. Vendar se je marsikomu spodrsnilo, da je padel po blatnih tleh.

Zanimiv je bil sprejem. Bilo je sicer vse preprosto, a prihajalo je iz srca dobremu ljudstvu, ki je čakalo na nas z vidnim hrepenenjem. Vse je oznanjalo veselje, radost in srečo: cvetlice podarjene apost. vikarju, pozdravi vaških predstavnikov, deklamacije malih dečkov. Vse je kazalo, da je to dan, ki ga je napravil Gospod. Od blizu in daleč je v trumah prihajalo ljudstvo, kakor bi prihajalo na božjo pot. Sv. Roza Limanska je ta dan štela mnogo vnetih častilcev.

Največ je prispeval za cerkev neki Anglež, ki je v spomin na svojo mater želel, naj bi bila cerkev posvečena sv. Rozi. Ta mož je sicer čudak, toda kaže, da ima dobro srce, ko se tako lepo spominja svoje umrle matere. Vas *Umpling* in njeni prebivalci so mu menda posebno pri srcu. Sedaj namerava velikodušno podpirati zidavo še neke druge cerkve na čast sv. Jožefu. Ta pa naj bi bila postavljena v spomin njegovemu očetu, ki mu je bilo tako ime.

Cerkev je bila med blagoslovitvijo in slovesno sv. mašo nabito polna; mnogi so morali celo ostati zunaj ker v njej ni bilo dovolj prostora. Do malega vsi so se tudi približali angelski mizi. Celo nekaj novokrščencev je bilo, menda poslednji pogani v vasi, ki so bili zadnje dni pred blagoslovitvijo že goreči katehumeni. Veliki oltar je zelo lep; podarovali so ga irski kršč. bratje (*Irish Cristian Brothers*), o katerih sem že zadnjič poročal. Tudi njihov predstojnik je prišel z nekaterimi dečki, katere tako lepo sistematično vzgajajo.

Srečolov je bil za ljudstvo nekaj novega. Četudi so bili dobitki prav neznatni, se je vendar vse razprodalo. Tako je ta srečolov vsaj deloma nadomestil darovanje, ki ga ni bilo.

Ko je prišel čas obeda, smo si z dečki poiskali primeren prostor ter použili, čepeč na kolenih, kar nam je nudila božja previdnost.

Popoldne se je vršila slovesna procesija, prvič v tem kraju. Lepo je bilo, a bilo bi

še lepše, da ni peklenšček posegel vmes v svoji onemogli jezi: vlila se je ploha tik pred procesijo in tudi med procesijo se je zvedrilo le za silo. Še celo hiteti smo morali nazaj v cerkev; nad škofom pa, ki je nosil Najsvetejše, so morali držati dežnik. O balдахinu seveda ni bilo govora.

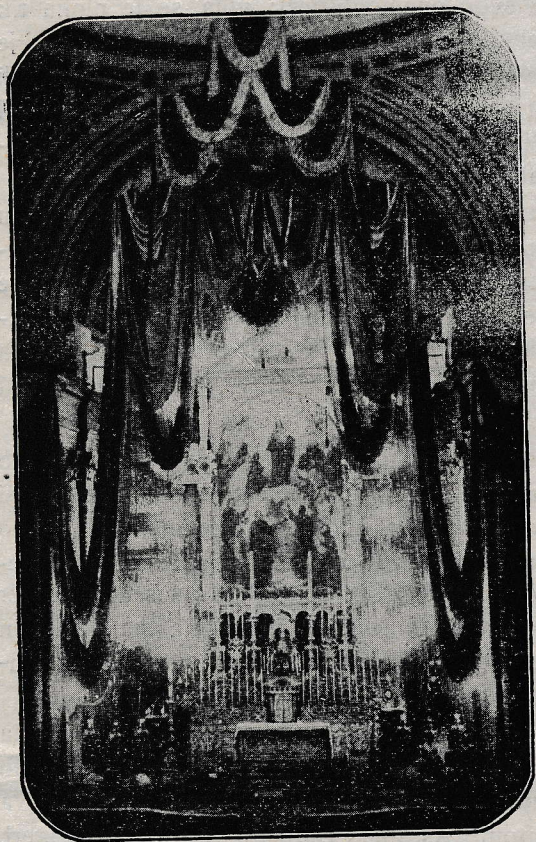
Pripravljene so bile razne prireditve in tudi nastop naših telovadcev, a vse je prečil dež in vihra je odnesla vse, kar se je dalo pobrati ter povzročila žalostno razdejaje. Baš smo vedrili pod uto, ki je bila pripravljena za prireditve, ko je nad nami odneslo proč njeno streho.

Navsezadnje nam pa tudi to ni motilo veselja in dobre volje, ko smo se premočeni vračali domov. Imamo upanje, da se bo množilo število cerkvic, iz katerih bo odmeval zvonček in se oglašal sosednjemu ter klical vernike k službi božji, nevernike in drugoverce pa v edinozveličavno vero rimsko-katoliške cerkve.

Velika je tu potreba duhovnikov. Hvala Bogu, da se bliža dan, ko se bo moglo upravičenim zahtevam in potrebam ljudstva širom Assama zadostiti v obilnejši meri. Za to nam jamči lepo število novincev in klerikov v našem vikarijatu. Predzadnjo nedeljo je prevz. nadškof iz Calcute posvetil v naši cerkvi prvega subdijakona. Prihodnje leto upamo že imeti dve novi maši in potem iz vrst naših klerikov vsako leto katero in sčasoma še več.

Lep in slovesen je bil sprejem prevzv. nadškofa, ki je zelo ljubezniv gospod, pravi oče. Ljudstva, Evropejcev in domačinov, je prišlo v nenavadno obilnem številu. Razne prireditve v soboto zvečer in v nedeljo popoldne so se vršile z najlepšim uspehom. Obred posvečenja je naredil na vse najlepši vtis, saj je bilo to prvikrat, kar obstoja mision. Nadškof je obiskal tudi naše delavnice in bil zelo vesel lepega napredka. Častital nam je radi lepih dosedanjih uspehov in prerokoval prav lepo in blagoslovljeno bodočnost.

Naši gojenci so prav živahni. Vedno

Veliki oltar v cerkvi Marije Pom. v Turinu.

dobimo kakega novega učenca za naše obrtne šole. Pred kratkim smo dobili enega, kojega oče je zamenjal pogansko vero s judovsko, mati pa s protestantovsko. Deček je pa katoličan. Zelo je živ in mu prav ugaja pri nas.

Imamo precej hladno, zlasti zjutraj, kadar ni bilo solnca ves poprejšnji dan. Snega pa ni. Le parkrat so opazili, da je začel naletovati, toda stopil se je že v zraku. Prekrasen je pogled na Himalajsko pogorje, zlasti zjutraj in zvečer.

Te dni se živahno pripravljamo na praznik presv. Rešnjega Telesa. Pozno, kajne! Pri nas obhajamo ta praznik na zadnjo binkoštno nedeljo. Drugi kraji, druge navade! Naredili pa bomo prav slovesno, ne le procesijo, ampak tudi tridnevnicco z izpostavljenim Najsvetejšim.

Naj omenim še to. Dosti je sovražnikov, ki se dvigajo zoper nas. Mohamedanci živahno agitirajo za svojega Alaha in Mohameda, protestantje vseh sekt se družijo proti nam, Hindu pa delujejo za stare ind. bogove ter vabijo Assamce v svoj tabor. A mi zaupamo v Onega, ki je rekel: Ti si Peter . . ., in peklenska vrata te ne bodo premagala. Zaupamo v pomoč Marije Pomočnice in v molitve dobrih src v domovini onkraj morja.

Najlepše pozdrave in voščila za božične praznike in srečno novo leto Vam tudi želi

vdani

Martin Berlec
sal. lajik misijonar.

IZ EKVADORJA .

G. Trampuš, sal. misijonar med Hívaros v Ekvadorju nam piše:

„Priporočam prav toplo v molitev vsem cenjenim čitateljem Sal. Vestnika to nesrečno republiko Ekvador. Zdi se, da se vedno bolj bližajo časi preganjanja slično kakor v Mehiki. V zadnjem času je izšel odlok, ki vsebuje sledeče točke: Noben redovnik ne sme stopiti na ekvadorska tla; v republici se ne sme odpreti nobena nova redovna hiša več; predstojniki redovnih hiš morajo biti domačini.

Vse se pripravlja na vihar. Dan je blizu, ko bo tudi Ekvador videl pretakati kri kot v Mehiki.

Na Vaš poziv, da bi se bolj pogostokrat oglašal ter Vam obširneje poročal za Vestnik o naših Hivarih, bi se prav rad odzval; pa kaj se hoče! V resnici nimam niti trohice prostega časa. Obložen sem z delom tako, da komaj shajam. Od pete ure zjutraj pa do noči sem neprestano zaposlen. S tem pa ni rečeno, da sploh ne nameravam ustreči Vaši želji. Storil bom to ob prvi priliki. Saj bom imel mnogokaj poročati, ker čez par mescev bom vzel popotno palico v roke in kot misijonarjev pomočnik šel malo okrog po teh strašnih gozdovih, kjer bom lovil

na trnek — ljubezni te tako zakrknjene Hivare. Priporočam se prav toplo v molitev. Želim Vam in vsem sotrudnikom blagoslovljeno novo leto.“

PISMO IZ SVETE DEŽELE.

Dragi tovariši!

Po ne vem kako dolgem času se znova oglašam. Opisati Vam hočem to pot zelo važen in pomemben svet kraj, ki je ostal skoro neizpremenjen in je do sedaj še malo znan in od romarjev malo obiskan.

Lepo, orientalsko jutro je bilo. Zgodaj zjutraj smo korakali po lepi cesti, ki vodi iz Betlehema v Jeruzalem. Z nami sta bila dva predstojnika. Bili smo veseli in radi počitnic, ki odvezamejo študentom vse težave, vsi dobre volje. Po poti smo molili jutranje molitve, in sv. rožni venec nam je služil za premišljevanje. Dolge sence so bežale pred solnčnimi žarki in „Dolina velikanov“ pred Jeruzalemom se je kopala v zlatu. Ponosne palače turškega konzula in drugih bogatašev v orientalskem slogu so stale kot vojaške straže ob cesti. Avtomobili so nas dohajali in prehitovali. Hodili smo naprej, ne meneč se za slikovite prizore na cesti in bazarju. Gora Sion, bodi nam pozdravljena! To je kraj, kjer je Marija, kakor trdi izročilo, zapustila to solzno dolino in pohitela k svojemu Sinu.

Nekoliko dalje je turška mošeja na kraju, kjer je bila nekdanj dvorana zadnje večerje. Prišli smo že izven jeruzalemskega obzidja in se ustavili nad dolino Jozafat pred železnimi vrati. „Gall cantus“ (petelinje petje) se glasi napis v latinškem in francoskem jeziku. Stopali smo polagoma navzdol. Cesta je stara, za dober meter globoka, ker je še iz Kristusovih časov. Po njej je naš Gospod šel od zadnje večerje na Oljsko goro. Izkopali so jo francoski asumpcionisti. V desetih minutah pridemo do napol dovršenih poslopij. To je last dobrih patrov asumpcionistov. Tu je stala Kajfova palača. Za Kristusovih časov je bilo tu središče Jeruzalemskega mesta, a Kalvarija je bila popolnoma izven mesta na nasprotni

strani; dočim je danes prav nasprotno: kraj Kajfove palače je daleč iz obzidja, Kalvarija je pa sredi mesta.

Eden naših gospodov je opravil sv. mašo; nato pa nam je dobri predstojnik pripravil obilen zajtrk. Po zajtrku nam je razkazal vse znamenitosti tistega kraja. Ogedali smo si stare judovske v skalo vsekane grobove in rimska kopališča, ki so jih Rimljani postavili kar na židovskih grobovih. Vsak posamezen grob je bil kopališče za eno osebo. Še se vidijo kanali, po katerih je prihajala voda. Krasni so mozaiki še celi in nedotaknjeni, poganski in krščanski, kipi rimskih bogov, razne posode, okraski in judovski mlin iz Kristusovih časov, vse lepo ohranjeno. Globoko pod zemljo pod novo, na pol dovršeno baziliko so še neizpremenjene rimske ječe s kamenitimi obročki v stenah, z jamicami za vodo in z luknjami, da so straže lahko opazovale jetnike. Večji hudodelci so bili vklenjeni tako, da so viseli nad dvema stebroma z raztegnjenimi rokami in nogami. Vsem je utripalo srce ob pogledu na te grozne spomine. Stopili smo v tisto ječo, kamor je zaprl Kajfa našega Gospoda v tisti strašni noči. To je edini sveti kraj, ki je ostal do danes neizpremenjen tak kakršen je bil. Pokleknili smo na tla v temni ječi, kjer je Gospod Jezus prebil zadnjo noč svojega zemeljskega življenja. Bili smo ginjeni: vsem so stopile solze v oči.

Dober pater asumpcionist nas je potem povabil v govorilnico in nam na dolgo in široko predaval o teh krajih, vse dokazal na podlagi sv. pisma in na podlagi trditev krščanskih in poganskih zgodovinarjev.

Odhajajoč, smo se ozrli še enkrat na dolino Jozafat, kjer se vrsti grob pri grobu. Obiskali smo še svetopisemski muzej, ki ga vodijo istotako patri asumpcionisti. Če Bog da, prihodnjč še več o tem, ako mi bodo dopuščala opravila.

Se priporočam v molitev pri rakovniški Mariji.

Vas lepo pozdravlja

Vaš

Tinko.

PAPEŽ PIJ XI. nam priporoča, da molimo vsak dan za naše misijonarje! Zlasti poudarjajmo prošnjo v oče našu: Priđi k nam Tvoje kraljestvo! Kdor podpira misijonarje gmotno ali z molitvijo, je deležen tudi njihovega zasluženja.

† Julij Barberis, duhovni voditelj Sal. družbe.

Salezijansko družbo je zopet zadela bridka izguba. Neizprosna smrt nam je ugrabila odličnega člana vrhovnega kapitlja, duhovnega voditelja naše družbe, vlč. g. dr. Julija Barberis-a. Izdihnil je svojo dušo 24. novembra t. l. v visoki starosti 84 let.

Pokojni naš predstojnik je bil eden izmed tistih sedaj že redkih članov naše družbe, ki so dolgo vrsto let preživel v don Boscovi bližini, bili vzgojeni v njegovi šoli in mu bili pomočniki. v njegovi najdelavnejši življenski dobi.

Rojen je bil v Mathi pri Turinu l. 1847. Star 13 let je vstopil v Oratorij kot don Boscov gojenec. Kako globok vtis mu je napravilo prvo srečanje z don Boscom, pričajo njegove besede ob zlati maši: „Blagoslovljen tisti dan, meseca marca l. 1861., ko me je mati pripeljala k don Boscu! Takrat je bil začetek mojega poklica. Don Bosco mi je položil roko na glavo, in mi dejal: „Midva ostaneva vedno prijatelj!“

V Oratoriju je dovršil gimnazijo; l. 1864. je vstopil v novicijat, naslednje leto pa položil redovne zaobljube.

Na dan redovnih zaobljub je prosil don Bosca, naj mu pove kratko navodilo za življenje. Don Bosco mu je napisal tele besede: *Ne straši se ne truda ne trpijenja, da le pridobiš duše za Boga!*

To je bil dejanski program njegovega življenja. Posvečen v duhovnika, je izvrševal službo kateheta; pozneje pa je bil ravnatelj prazničnega oratorija, knjižničar ter profesor zgodovine in

zemljepisa. V teh strokah se je posebno odlikoval. Po don Boscovem naročilu je sestavil tudi tozadevne učbenike, ki jih je izdala salezijanska tiskarna. Radi njegovih znanstvenih zaslug je bil imenovan za rednega člana drž. geografskega društva.

Dosegel je tudi doktorat iz bogoslovja, ki se je takrat zadnje leto podeljeval na turinski državni univerzi.

Bil je tudi vnet pridigar in spovednik. Toda glavno njegovo opravilo, v katerem se je najbolj izkazala njegova vsestranska zmožnost, gorečnost in delavnost, pa je bila skrb za novince in naše novicijate. Bil je voditelj novincev dolgo vrsto let. Veliko je število salezijancev, ki jih je on vzgojil in pripravil za delavno življenje. Kako skrbno, vestno in uspešno je izvrševal to svojo ne lahko nalogo, izpričuje dejstvo, da sta dva salezijanca, njegova gojenca, dosegla visoko stopnjo popolnosti in umrla v sluhu svetosti: Andrej Beltrami in Avgust Czartoryski.

L. 1910. je bil izvoljen za duhovnega voditelja družbe. Kot tak je mnogo storil za povzdigo duhovnega napredka družbe, zlasti pa za ohranitev in okrepitev don Boscovega duha med člani družbe.

Tudi Ljubljano je večkrat posetil. Prvikrat l. 1902. poslednjikrat pa l. 1924.

Priporočamo ga prav toplo v molitev vsemu našemu sodruštvu.

Razno.

Rakovnik. Dne 11. novembra nas je obiskal apostolski vizitator in nadškof v Sofiji na Bolgarskem. Tam močno želijo, da bi salezijanci tudi v Bolgariji otvorili zavod za rokodelske vajence, kakor ga imamo na Rakovniku. Kakor hitro bo to mogoče, se bo ta plemenita želja izpolnila. Za sedaj pa nam manjka sredstev in osebja. Tudi v Belgradu že dalj časa delujejo nato, da bi salezijanci otvorili tam svojo naselbino, zlasti deluje v tem smislu ap. nuncij H. Pellegrinetti. Priporočamo v molitev tudi to zadevo, da bi se čimprej ugodno rešila.

Naša cerkev je v zadnjem času spet nekoliko napredovala. Velikodušna dobrotnica je poskrbela dva lepa, zlata kandelabra za obhajilno mizo, vsaka z dvema tulpama za električno žarnico. Pred kratkim smo v cerkvi tudi nadomestili z lepimi roči za električno razsvetljavo prejšnje v

zid vdelane žarnice. Tako bo odslej cerkev bolj svetla ter bo mogoče moliti med mašo tudi iz mašne knjižice. Marija naj obilno poplača vsem, ki kaj žrtvujejo za oplešanje njenega šetišča.

Turin. Centralno bogoslovje ima letos 216. bogoslocev med njimi tudi 12. Slovencev.

Naši misijonarji. Dne 9. okt. t. l. se je zopet vršila lepa slovesnost v cerkvi Marije Pomočnice. Novi misijonarji — 150 po številu — so prejeli misijonarski križec, da ponesejo besedo božjo med narode. Slovesen poslovilni govor je imel naš sobrat msgr. Coppo, škof in apost. vikar v Assamu. Spremljajmo te junake s svojimi molitvami!

Bivšim gojencem želi odbor Zveze, kakor tudi g. ravnatelj zavoda skupno z vsemi sobraty srečno, blagoslovljeno in milosti polno novo leto.

ČEŠČENJE MARIJE POM. KRISTJANOV.

O letu 1927. z ozirom na češčenje Marije Pom. krist. lahko rečemo, da ni bilo mrtvo. Dva veličastna romarska shoda, v majniku in avgustu, katerih so se udeležili Marijini častilci iz vse Slovenije in lepo število celo iz Hrvaške, in mnogi romarji, ki so vsako nedeljo in tudi med tednom prihajali k Mariji na Rakovnik, so jasno pokazali, kako široko se je razširilo in kako globoko vkoreninilo češčenje Pomočnice kristjanov in mi polni veselja in hvaležnosti lahko rečemo: „Če ne bi bili doslej storili drugega kot to, da se je češčenje Marije Pom. kristjanov in zaupanje do te mogočne Kraljice tako na široko razširilo, smo lahko zadovoljni.“ — „Marija Pom. kristjanov,“ kakor se je izrazil kardinal Cagliero za časa Marijanskega kongresa, „bo za slovensko ljudstvo velik blagoslov.“

Delali smo tedaj in z nami vred sō delali naši dobri sotrudniki in sotrudnice, ter se trudili da bi se širilo in utrjevalo češčenje Marije Pom. kristjanov in dosegli lepih uspehov. Polno zaupanja vedno v večjem številu prihaja od vseh strani naše ljudstvo k Mariji Pom. kristjanov na Rakovnik.

Pa tudi Marija ni počivala. Z zadovoljmem je zrla živo zaupanje svojih častilcev in radodarno poslušala njihove prošnje in za zaupanje vračala razne dobrote. O tem pričajo premnoge zahvale, ki jih objavljamo mesec za mescem, zahvale katerih se jih je tudi v zadnjem mesecu nakopičilo lepo število. Evo Vam nekaterih!

Gornja Radgona: Neimenovana poroča: V neki silno važni zadevi sem se zatekla k Mariji Pom. kristjanov na Rakovniku. Prosila sem tudi, da so tam opravljali devetdnevnicu v čast Mariji P. v moj namen. Bila sem takoj čudovito uslišana. Zato se prisrčno Mariji zahvaljujem. Pošiljam dar 100 din.

J. B., Rajhenburg. Moja prijateljica je nevarno zbolela; smrt se je zdela neizogibna. Več dni je visela med življenjem in smrtjo. Morala je v bolnico, kjer so ji napovedali težko operacijo. Upanje na ozdravljenje je skoro popolnoma izginito. Ko sem zvedela za njeno žalostno stanje, sem jo pri-

poročila Mariji Pom. na Rakovniku in obljubila, ako prijateljica ozdravi, da to objavim v Vestniku. Kmalu nato sem prejela poročilo, da je prijateljica boljše. Sedaj je popolnoma ozdravela in se vesela zahvaljuje Mariji za podeljeno zdravje. Pošilja v dar za svetišče 20 din.“

Marija Stumpf, Kraljevci. Pretila mi je nesreča, ki bi povzročila veliko škodo pri gospodarstvu. Zatekla sem se z zaupanjem k Mariji Pomočnici kristjanov. Hvala Bogu, Marija mi je pomagala!

F. Ž., Dol. L. Pozno prihajam, da mi kar vest očita nehvaležnost do Marije Pom. kr. in njenega služabnika don Bosca. Že je minulo leto, kar sem nevarno zbolela na pljučih in na živcih. Zdravnik je imel malo upanja, jaz pa sem se s trdnim zaupanjem obrnila do Marije Pom. kr. in čast. don Boscu. Obljubila sem dar in objavo v Vestniku. Bila sem uslišana, ozdravela sem. Tisočera hvala Tebi, o Marija, in čast. don Boscu za dobrotljivo pomoč! Prilagam din. 100 v zahvalo.

Ivanka Eržen, Zg. Bitno. Radi prehlajenja sem dobila hudo živčno bolezen. Napadale so me hude bolečine v glavi in po vseh udih; desna roka in noga sta se mi neprestano tresli, da nisem bila za nobeno delo. Hodila sem k raznim zdravnikom, 17 dni sem bila v bolnici, pa vse zaman: nikjer ni bilo pomoči. V silnih skrbeh sem se z zaupanjem obrnila k Mariji Pom. kr. na Rakovniku. Po dveh devetdnevnicah, ki sva jih opravljali z mamo, se je začelo čuda hitro boljšati, in zdaj spet lahko delam kakor poprej. Pošiljam v dar 150 dinarjev s prošnjo, da se milost objavi v Vestniku. Obenem se zahvaljujem za pomoč v neki drugi važni zadevi in v zahvalo darujem 50 Din.

P. A., Križevci pri Ljutomeru. Toplo se zahvalim preljubeznivi Mariji Pom. kr., da sem po dolgem brezuspešnem prizadevanju slednjič na Marijno priprošnjo dosegla zaostalo izplačilo pokojnine.

P. M., Sv. Tomaž pri Ormožu. Moj mož je nevarno zbolel, da je bila vsaka zdravniška pomoč brezuspešna. Zatekla sem se k Mariji Pom. kr. na Rakovniku ter obljubila dar 100 Din. Po večkratni devetdnevnicu je mož popolnoma ozdravel.

Mavec Helena, Nežnice. Moja hčerka Jozefa je bolehal na božjasti. Bila sem pri štirih zdravnikih, a nič ni pomagalo. Slednjič sem se obrnila k Mariji Pom. kr. na Rakovnik. Česar niso zmogli

zdravniki, je zmogla Marija. (Dne 14 avg. je prišla osebno s hčerko in prinesla zahvalni dar.)

Koračin Marija, Semič. Bila sem težko bolna. Vse je že obupalo nad mojim ozdravljenjem. Z zaupanjem sem se obrnila k Mariji Pom. kr. V začetku se je zdelo, da ne mara pomagati. Jaz pa nisem obupala; opravljala sem devetdnevnicu in prisilila Marijo, da me je uslišala. V znak hvaležnosti pošiljam 50 Din.

M. M., Kor., Sedem let je minulo, od kar mi je vojak ital. vojske ustrelil 14 let starega sina. Preiskave ni bilo nobene, sploh tudi seciranje prepovedano od vojnega sodišča v Trstu. Ukaz je bil otroka pokopati in tiho biti. Truplo so skrivali pred mano dva dni. Celih šest let sem prosila za podporo, a povsod mi je bilo vse odbito. Lani sem zopet vložila prošnjo in sicer zadnjo, češ: če bo kaj, dobro, če ne, pa tudi. Prošnjo sem izročila Pomočnici kristjanov in čast. don Boscu in obljubila dar, in glej: letos moseca julija sem bila obvesčena po tukajšnjih orožnikih, da mi je vojno ministrstvo odkazalo toli zaželjeno pomoč. Tisočkrat hvala Tebi, Pomočnica kristjanov!

Škrabl M., Rog. Slatina. Helena Črnoše je tako hudo zbolela, da ni bilo več upanja, da bi jo ozdravila človeška pomoč. Ko sem jo obiskala, me je prosila, naj jo priporočim Mariji Pom. kr. Začeli sva opravljati devetdnevnicu. Zdaj je popolnoma zdrava in daruje v zahvalo Din. 20.

Repovš in Štirn, Št. Janž. Danes (17. 11.) smo zopet odposlali za Marijino svetišče 100 Din. v zahvalo za prejete dobrote. Tem potom izjavljamo tudi, da imamo veliko zaupanje do Marije na Rakovniku. Zdi se nam, da ni niti ene prošnje odklonila; kar smo jo zaupno prosili; vse je uslišala.

Anton Brumen, Pršetinci. Zahvaljujem se Mariji Pom. kristjanov za prejeto milost v časnih zadevih. Nenadoma mi je zbolel petletni otrok; nastopila je tako huda vročina, da je izgubil zavest. V strahu za njegovo življenje sem se zatekel z velikim zaupanjem k Mariji Pom. kr. obljubil dar za njeno svetišče in objavo v Vestniku, ako mi otrok ozdravi. Glej čudo! Otrok je bil v 24 urah popolnoma zdrav. Pošiljam dar 50 Din ter prosim, da me vpišete med salezijanske sotrudnike.

Nadalje se zahvaljujejo Mariji za preejte milosti: **B. Filak Podzemelj,** za večkratno pomoč, še posebno pa za ozdravljenje moje nečakinje. — **Finkeldey Fr., Düsseldorf,** da je mož ozdravel po težkih operacijah. Dar 15 Mark. — **Gr. Marija, Tržič,** za izkazano milost. Dar 100 Din. za zvono-

obljubljeni dar za svetišče. — **Sestra I., Ljubljana** Za ozdravljenje smrtno nevarne bolezni. — **A. S., Ljubljana,** za zadobljeno zdravje in stanovanje Darije 30 Din. — **Šiliš Milka, Maribor,** za uslišano prošnjo. Dar 100 Din za cerkev. — **J. O., Moškin** za pomoč v več dušnih in telesnih potrebah. (Dar 50 Din). — **St. K., Litija,** da je bila ugodno rešena prošnja za oprostitev vojaščine. — **Vodušek Ana, Zalog,** za prejeto milost. — **Dva zakonska od sv. Jurija v Sl. gor.** za posebno uslišanje (Dar. Din 100). — **Treven Frančiška, Rovte,** za zadobljeno zdravje. — **Koračin Marija,** za zadobljeno milost. Dar 50 Din za svetišče. — **E. Č., Ptuj,** za ozdravljenje od silno nevarne bolezni in za večkratno uslišanje v raznih zadevah. — **Vihrova družina, Žerovinci,** za pomoč v veliki zadregi: — **Neimenovana,** za uslišano prošnjo. — **Uršula Kožel, Sv. Vid,** za ozdravljenje v težki bolezni. — **Frančiška Kosem, Vransko,** za srečno prestano operacijo. Dar 50 Din. — **Marija Čepin, Št. Vid,** za večkratno uslišanje. — **Helena Lipeh, Sostro,** za uslišanje v neki zamotani častni zadevi in hudi bolezni. — **Marija Medved, Frankolovo,** za izkazane milosti. Dar 30 Din. — **C. M.,** za zadobljeno zdravje. — **Tomaž Stranjšak, Maribor,** za srečno prestano operacijo, — **Dular Marija, Mokronog,** za dobljeno zdravja. Dar 10 Din. — **Baraga Dora, Sv. Peter na krasu,** da je našla izgubljeni denar. Dar 1 dolar. — **P. Š., Žužemberg,** za vrnjeno zdravje. — **Kokar Ivana, Vuhred,** za pomoč v dveh velikih stiskah, v življenjski nevarnosti. Dar 50 Din. — **Rožman Marija, Krtiče,** za več prejetih milosti. Dar 50. Din. — **N. V., Ljubljana,** za veliko prejeto milost. **A. Z., Bevke,** da me je rešila na čudovit način gotove smrti. — **M. V., Kočevje,** da mi je pomagala iz zelo hude zadrege. — **M. Jelačin, Sevnica,** za uslišano prošnjo v važni družinski zadevi. — **A. K. Polhovgradec,** za uslišano prošnjo. Za Mar. svetišče prilaga 50 Din. — **Škripač Ter., Varaždin,** da je po opravljeni devetdnevnicu, izprosila neki osebi izpit z dobrim uspehom. — **Weis s Marija, Stara nova vas,** za ozdravljenje. — **Strniša Julija, Maribor** za pomoč v dvakratni operaciji. — **Šenica Jozefa, Ljubljana,** za uslišano prošnjo. (Dar 100 Din). — **Josin Vilna, Ljubljana,** za ozdravljenje vnukinje po težki operaciji. Pošilja obljubljeni dar. — **Miše Franc, Žlebič,** za pomoč v težki zadevi. (Dar 10. D.) — **Marija B., Ljubljana,** za ozdravljenje noge (Daruje D. 100). — **Grahar Marija,** za srečo pri živini in več drugih milosti.

NAŠI RAZGOVORI.

(Odgovori na vprašanja.)

Vsem sotrudnikom in sotrudnicam. Kakor vidite, je dobil Vestnik letos oblekco, katero je pogrešal, od kar je prišel na svet pod sedanjim imenom. V tej oblecki Vas bo obiskoval vsaka dva mesca, da ga boste z večjim veseljem sprejeli in rajši čitali. Oblekca je zaenkrat skromna, prav nič po modi, tuda začetek napredka je tu, in to je najvažnejše.

Kljub svoji skromnosti pa bo le imela nekaj posebnega na sebi: obsegala bo namreč naše „razgovore,“ postala bo nekaka govorilnica, v kateri se bomo po domače razgovorili o tem in onem, kakor je baš navada med tistimi, ki jih veže skupnost stremljanja in zanimanja. V tej govorilnici, bolj odmaknjeni javnosti, se bomo lahko mnogo bolj zaupno porazgovorili, kakor doslej, ne da bi nas kdo motil s stvarmi, ki nas tako od blizu ne zanimajo.

Zato pa Vas vabim, da brez skrbi potrkate na vrata te govorilnice in poveste prostodušno, o čem bi se radi razgovorili. Čuvar te govorilnice Vam bô vedno na razpolago in Vam bo po svojih skromnih močeh prav rad postregel s primernimi odgovori.

Vprašanja naj bodo v pisnih sicer podpisana, toda odgovor se bo glasil le na začetne črke ali pa na izmišljeno ime, ki si ga kdo sam določi. Tozadevna pisma se naj pošiljajo na naslov: Uredništvo Sal. vestnika, Ljubljana, Rakovnik.

R. L. Podsreda. Kdor je vpisan kot sotrudnik, je deležen vseh tistih odpustkov, ki so naštetih v pravilniku brez ozira na to, če dobiva Vestnik ali ne. Kakor hitro pa odstopi od sotrudništva, preneha biti deležen omenjenih odpustkov. Razume se, da odpustki, ki jih je zadobil pred odstopom niso izgubljeni.

Isti. Težko ali prav za prav nemogoče je podati tu podrobno navodilo, kako naj se ravna škrupolozna oseba, da bo zadobila notranji mir. Kot splošno pravilo pa je to: pokorna mora biti svojemu spovedniku. Seveda to splošno navodilo navadno malo pomaga škrupoloznim, ker je prav v tem njihova težava, da se ne morejo pomiriti na spovednikovo besedo; zato bo mogoče kaj

pripomoglo k notranjemu miru, ako dotični osebi razložite tole: Škrupoloznost je bolezen, radi katere človek napačno presoja svojo dušno stanje tako, da vidi nered, kjer ga v resnici ni, ali pa ne tak, kakršnega si domišlja. Škrupolozen je v nekem oziru podoben človeku, ki ima tako bolezen na očeh, da narobe vidi, da vidi n. pr. dva predmeta tam, kjer je eden, ali pa rdečo barvo tam, kjer je zelena. Oseba, ki ima tako očesno bolezen, ravna pametno, ako se ne zanaša na svojo sodbo, ampak na sodbo tistih, ki imajo zdrave oči in pravilno vidijo. Takó tudi škrupolozna oseba pametno ravna, ako se ne zanaša na svoje „videnje“ t. j. na svojo sodbo, ampak na sodbo spovednikovo. On namreč pozna dušno stanje, vidi kako je stvar v resnici, zato mu mora škrupolozna oseba verjeti, dasi se sami stvar zdi popolnoma drugačna. Pa pride ugovor: kajpa, če se spovednik moti? Odgovor na to je enostaven. Bog ne bo pripustil, da bi se motil; sicer, pa če bi tudi bilo to mogoče, za to zmotno škrupolozna oseba ni odgovorna.

To velja za vse škrupoloznosti, zlasti pa še za žbeganost in nemir radi preteklih spovedi. Kakor hitro se je spovednik izjavil, da je zadeva glede preteklega življenja v redu, naj dotična oseba nič več ne misli na preteklost, naj spovedi več ne ponavlja, zlasti pa naj pazi, da ne bo hodila od spovednika do spovednika s svojimi dvomi, ki so gotovo neutemeljeni. Tako ravnanje bi zmedó še povečalo. Sicer pa je potrebno, da dotična oseba mnogo moli za razsvetljenje in pravo spoznanje.

Vigred N. M. Ako zamudite sv mašo tako da pridete še pred povzdigovanjem, zadostuje, da ste pri tisti maši do konca in botem še pri drugi do povzdigovanja. Ako se je to zgodilo v nedeljo ali zapovedan praznik, ste popolnoma zadostili svoji dolžnosti. Ne veljalo bi pa, ako bi prišli v cerkev šele po povzdigovanju, ker povzdigovanje ne sme biti ločeno od zavživanja.

Stražimir. J. Gotovo imate odpustke, ako ima rožni venec jagode iz masivnega stekla. Blagoslov ne bi veljal, ako bi bile jagode steklene kroglice, votle v notranjosti t. j. lahko zdrobljive.

Češčenje presv. Srca.

Lepo je število tistih, ki so se oklenili češčenja presv. Srca v **devetih službah**. Približali so se studencu neprecenljivih milosti. Naj tudi v novem letu zvesto opravljajo to prekorsno pobožnost, s katero razveseljujejo božje Srce in se oklepajo neprecenljivih zakladov za časno in večno srečo. Kakor doslej, tako bomo tudi v novem letu objavljali razne službe, ki naj izpreminjajo člane in članice v goreče služabnike in služabnice presv. Srca. Božje Srce naj pa blagoslavlja člane in članice in obdarja z obilnimi milostmi!

Debelo tiskana številka zaznamuje skupino; prva za njo opravilo, druga dan, kdaj naj se opravi zadostilno sv. obhajilo. — Vsak naj si zapomni, h kateri skupini spada. Kdor bi ne mogel opraviti zadostilnega sv. obhajila v določenem dnevu, naj si izbere drug dan.

V februarju: 1. 6, 7 — 2. 3, 17 — 3. 7, 9 — 4. 9, 21 — 5. 4, 14 — 6. 7, 29 — 7. 5, 16 — 8. 2, 5 — 9. 8, 13 — 10. 7, 1 — 11. 1, 23 — 12. 2, 28 — 13. 5, 10 — 14. 2, 3 — 15. 7, 24 — 16. 3, 11 — 17. 6, 28 — 18. 4, 6 — 19. 6, 19 — 20. 5, 24 — 21. 7, 2 — 22. 9, 26 — 23. 6, 18 — 24. 2, 27 — 25. 1, 4 — 26. 7, 22 — 27. 9, 12 — 28. 5, 8 — 29. 4, 15 — 30. 2, 25 — 31. 1, 20.

V marcu: 1. 2, 10 — 2. 4, 3 — 3. 5, 24 — 4. 6, 8 — 5. 9, 19 — 6. 1, 6 — 7. 8, 12 — 8. 4, 5 — 9. 7, 21 — 10. 6, 23 — 11. 3, 13 — 12. 9, 27 — 13. 8, 17 — 14. 7, 2 — 15. 4, 25 — 16. 6, 15 — 17. 2, 22 — 18. 1, 7 — 19. 9, 28 — 20. 2, 26 — 21. 8, 14 — 22. 7, 20 — 23. 3, 18 — 24. 4, 9 — 25. 7, 4 — 26. 6, 11 — 27. 5, 29 — 28. 1, 16 — 29. 3, 30 — 30. 5, 3 — 31., 7 1.

Novi čistilci in čistilke. 11. 4. 20. — Baligač Elizabeta, Prša Marija, Kumar Nežika, Puconja Marija.

V molitev se priporočajo. E. L. Jarenina, za zdravje. — Srdonar T. za pomoč v važni zadevi.

Uredništvo je prejelo v oceno:

Ob tihih urah. Dr. P. Roman Tominec. O. F. M.

Ni dolgo, kar je izšla drobna knjižica pod gornjim naslovom, vsebujoča 14 govorov za duhovne vaje, in danes je prva izdaja že razprodana. Sedaj je v tisku že druga izdaja, ki bo kmalu na razpolago. Dejstvo, da je knjižica pošla tako naglo, spričuje dvoje: da je knjiga res zanimiva in branja vredna; nato pa tudi to: v današnjih časih, ko se svet vedno bolj odtujaže Bogu in mrzi vsako resno misel na večnost in posmrtnost, so z druge strani zopet duše žejne po višji hrani; plemenitejši, nadpovprečni duhovi hrepenijo po studencih žive vode in kjer jo slutijo, prihitijo v trumah. Znamenje časa, ko se skrajnosti dotikajo.

Tudi mi knjigo toplo priporočamo vsem onim, ki čutijo potrebo razmišljati o tem, kar ima pomen za večnost. Naroča se v knjigarnah ali pri gđč. Anici Lebar. Florijanska 7. Ljubljana.

Imamo še v zalogi sledeče knjige domače izdaje:

Don Bosco. — Zelo zanimiv življenjepis ustanovnika salez. družbe. Življenje je prepleteno s premnogimi čudežnimi dogodki, ki kažejo, kako zelo je podpirala don Bosca božja previdnost. — Stane brez poštnine Din 10, s poštnino Din 11.

Vzor Mladine. — Med don Boscovimi gojenci je eden, za katerega se zanima tudi sv. cerkev in upamo, da ga bomo kmalu čistili na oltarju. To je 16 letni Dominik Savio. Vzor mladine podaja njegovo življenje, ki je pred vsem namenjeno mladini. — Stane brez pošt. Din 8, s poštnino Din 9.

Sv. Frančišek Saleški. — Podaja življenje in delovanje tega velikega svetnika. Stane Din 8, s poštnino Din 9.

Zveza ljubezni z devetimi službami. Stane z zlato obrezo 13 Din, z rdečo 8 Din.